

Odpustenie oživilo starú mamu

Príbeh, ktorý by som vám dnes chcela porozprávať, je o tom ako mi zomrela stará mama. Nie o pohrebe a tak, zas až taký smutný príbeh to nebude. Však čítajte.

Najlepšie bude, keď začnem pekne od začiatku. Starká aj so starkým bývali asi tak jednu ulicu od nás, takže sme to k nim nikdy nemali ďaleko. Starká ma vlastne vychovala, pretože moja mama musela ísť skoro do práce, takže som bola u starkej už od troch mesiacov. Neskôr, keď som vyrástla, som chodila k starkej každý víkend a každé prázdniny. Chodili sme sa kúpať do Rajeckých Teplíc, na nákupy alebo na chatu neďaleko. Znie to ako skvelý vzťah vnučky a starej mamy. Ale až také skvelé to nebolo.

Aby ste rozumeli, mám aj staršieho brata Mateja. Moja starká si vždy myslela, že je u nás doma stiesnený, nechápeme ho a ponížujeme ho. A tak dostala úžasný nápad, ponížovať a nechápať mňa. Fungovalo to asi takto: „Starká? Chcela by som robiť skúšky na bilingválne gymnázium.“ „Načo? Aj tak ich neurobíš.“ A takto to presne vyzeralo vždy. Aj pred starkinými kamarátmi som vždy boa lenivá, neporiadna hlúpa a tak ďalej. Samozrejme môj brat bol skromný, slušný a múdry. Keď som bola mladšia, nejako som to ospravedlňovala, ale postupom času som si so starkou rozumela čoraz menej, a pestovala som si k nej istý odpor.

Okolo novembra minulého roku, prišiel deň, ktorí som spomínala na začiatku. Starký bol na operácii, môj brat robil skúšky, starkine podlomené zdravie a jej nadváha sa spojili a starká dostala cestou z obchodu infarkt. Okoloidúci jej zavolali sanitku a starká ostala ležiaca v nemocnici. Začali sa dva týždne behania do nemocnice, pre veci a tak ďalej. Starká nikdy nemala podlomené zdravie, ale vždy mala značnú nadváhu. To, a ešte ignorované srdcové problémy spôsobili starkin druhý infarkt, ktorý už neprežila. Keď nám z nemocnice zavolali a oznámili nám to, nevedela som, či sa mám tešiť alebo plakať. Skončilo ponížovanie a nedôvera, ale prišla som o starú mamu. Nechala som to zatiaľ tak a pomáhala som mame (dcére mojej starkej) trošku sa s tým vyrovnáť.

V deň pohrebu som sa ráno zobudila a pozrela som si zopár vtipných videí. Viem, je to trošku divné, že v deň pohrebu svojej starkej pozerám videá a smejem sa. Ale ja som smutná nebola. Pre mňa to takto bolo lepšie. Možno vás zaujíma, či som plakala aspoň na pohrebe. Neviem, či vás odpoveď prekvapí, ale nie. Neplakala. Ani v ten deň, ani potom. Veď starká mi aj tak len robila zle nie?

Neskôr som nad tým začala rozmýšľať a spomínať na starkú. Napadli ma spomienky na to, ako povedala našej riaditeľke, že sa nič neučím, ako mi neverila, že sa dostanem na dobrú strednú školu, alebo ako mi každý deň rozprávala, že nemám vlastný názor. Ale potom som si spomenula ako spolu hráme karty, smejeme sa na komédii v televízore, preberáme kvety na záhradke alebo ako mi každý deň kupuje moju obľúbenú čokoládu. A tu som sa

spýtala sama seba: Vážne si chcem starkú zapamätať ako zlú? Hnevať sa na ňu celý život?
Nie.

Niekde som čítala, že odpustiť by sme mali len tým, ktorí si to zaslúžia. A tak som starkej odpustila. Odpustila som jej, že ma ponižovala, odpustila som jej, že mi neverila, odpustila som jej, že urobila chybu. Takto odpustenie oživilo moju starú mamu. Oživilo moje šťastné a dobré spomienky na starkú. Oživilo spomienku na starú mamu, akú chce mať asi každý.